

Nádoba so šťastím

Cestou domov som videl papierik s nápisom „Šťastie predávané v nádobe. Zavolajte ešte dnes.“ Odfotil som si ho, pretože bol zaujímavý. Večer som si na ten papierik spomenul a premýšľal som o ňom. Ráno som zavola. Zdvihla mi to nejaká žena.

„Haló?“ povedala žena na druhej strane.

„Dobrý deň, volám ohľadom toho šťastia ...“ opýtal som sa.

„Aha, áno. Kedy si to chcete vyzdvihnúť?“ povedala v klúde.

„Vyzdvihnúť čo?“

„Tú nádobu...“ povedala, akoby to bola najjasnejšia vec na svete.

„Jáj, samozrejme. ,A čo to vlastne je, tá nádoba so šťastím?“

„Práve som to povedala. Je to šťastie, ktoré je v nádobe. V nádobách sa najlepšie uskladňuje.“

Stretli sme sa v parku, ktorý bol neďaleko. Nemyslel som si, že budem kupovať nejaké šťastie v nádobe alebo nič podobné. Uvedomil som si, že možno je to nejaký názov pre drogu. Idem si kupovať drogy? Možno je to podvod. Ale mal som pocit, že by som mal ísť ďalej. Keď som bol na mieste, napísal som jej.

„Som tu.“

„Super, za minútu tam budem aj ja.“ odpísala

Keď som prečítal jej poslednú správu, videl som, ako jej auto parkovalo neďaleko odo mňa. Videl som, že v aute bola iba ona a tak som sa prestal báť. Prišiel som za ňou. Dala mi malú nádobku so svetlom vo vnútri. Proste svetlom. Vyzeralo to, ako keby niekto dal slnečné lúče do nádoby. Svietilo to silno aj za svetlého letného dňa.

“Čo to je?“ opýtal som sa

“Už ste sa pýtali asi trikrát. Je to šťastie v nádobe. Ak s tým bude nejaký problém, napíšte mi.“

“Čo s tým mám robiť?“

“Len si to nechajte u seba.” odpovedala a hned’ na to si sadla do auta.

„Počkajte, koľko vám mám zaplatiť?“

„Nič” odvetila s úsmevom na tvári.

Dal som si to do vrecka a išiel som domov. Z krásneho letného dňa sa rýchlo stal studený deň s búrkami. Išiel som domov, zmätený z toho, čo sa stalo s tou zvláštnou slečnou. Prišiel som ku dverám a všimol som si, že nemám kľúče od bytu na kľúčenke. „Znova som ich zabudol,” pomyslel som si.

Zaklopal som a otvoril mi nejaký starý pán. „Myslím, že ste na zlej adrese.”

„Oh.” povedal som, aj keď som bol veľmi zmätený. Pán zatvoril dvere.

Byt 28.

Vedel som, že to je môj dom. Bol som si na istý. Žil som tam už 8 rokov, ale vo vnútri bol úplne iný nábytok, iná farba stien. Všetko tam bolo iné. V ten moment nič nedávalo zmysel. Vytiahol som si mobil a chcel som zavolať mojej manželke Ale jej kontakt nebol na mojom telefóne. Vlastne, nič tam nebolo. Žiadne aplikácie, správy, obrázky, nič, akoby sa mi reštartoval mobil do základných nastavení. Vymenilo mi to dievča mobil, keď som sa nepozeral? Chcel som naťukať číslo, ale nemohol som si na jej číslo spomenúť. Vedel som ho naspamäť, ale proste som si nemohol spomenúť.

Tak som šiel do práce.

„Dobrý deň, tu je Jozef. Asi som stratil kartu, moje číslo je...” prestal som hovoriť a snažil som si spomenúť na svoje číslo zamestnanca.

„Pán Jozef? Seklo mi to, aké je vaše číslo zamestnanca?”

„Nemôžem si spomenúť, ja-”

„To je v poriadku, len mi povedzte vaše celé meno a váš odbor kde pracujete.”

„Financie. Moje celé meno je Jozef Trávnatý.”

„Chvíľočku” povedal hlas v reproduktore.

Po 30 sekundách na mňa prehovoril znova.

„U nás Jozef Trávnatý nepracuje?”

Šokovalo ma to tak. Včera som tam ešte bol. Čo sa to so mnou dialo? Cítil som sa,

akoby som bol v inom tele. Cítil som sa akoby sa predo mnou celý svet menil. Akoby som bol v niekoho hlave a sledoval svet cez ich oči.

Vtom som dostal správu. Bola to tá žena. Tá, ktorá mi dala tú nádobu. Úplne som na to zabudol.

Ona: „Dobrý deň, ako sa cítite?“

Pozrel som sa na mobil a bol som veľmi našťvaný.. Ona vedela čo sa dialo. Ona to nejako spôsobila.

Ja. „Čo ste mi to do pekla spravili?!!“

Bol som tak našťvaný, že som chcel zlomiť telefón v ruke. Vytiahol som si tú nádobu z vrecka a stále svietila rovnako silno.

“Čo si mi to spravila?!!“ zakričal som na nádobu a uvedomil som si že som asi vyzeral ako šialený.

Uvedomil som si, že nepamätám tvár mojej ženy. Vedel som jej meno, začínalo na M alebo N? Nevedel som si ju predstaviť v hlave. Vedel som že som mal manželku. Určite som to vedel, lebo som mal aj dcéru. Mal som dcéru a manželku, ale nemohol som si spomenúť na ich tváre... Ani ich mená, narodeniny alebo zážitky. Vedel som, že existujú, veď som ich ráno videl. Snažil som sa spomenúť si. A čo moja dcéra alebo syn? Možno som ani nemal dieťa. Možno som nemal ani svadbu. Mám ženu, priateľku? Bol som najsmutnejším mužom na svete, keď som zistil, že zabuúdam. Stál som pred tou budovou, kde som pracoval. Začalo veľmi silno pršať. Určite som tam pracoval? Musím niekde pracovať. Chcel som ísť domov za rodinou. Chcel som ísť do práce, ktorú som nenávidel, len aby som mal strechu nad hlavou - všetko som to chcel naspäť.

Pozrel som sa na svoju ruku. Stále som držal tú prekliatu nádobu. Jediná vec na ktorú som si mohol spomenúť bolo to dievča, ktoré mi dalo tú nádobu. Povedala mi, že to je šťastie..

„Rozbi tú nádobu.“ napísala mi.

Pozrel som sa znova na tú nádobu, ktorá svietila silnejšie ako všetky lampy na okolí dokopy. Zničil som tú nádobu. Nie preto, pretože mi to povedala, ale preto, lebo som bol našťvaný. Zdvihol som ruku a hodil som ju o zem. Videl som ako to svetlo sa vylialo na zem a rýchlo vyletelo do neba. A potom som žmurkol. Ihneď som cítil, ako som bol v perinách a ako ma objímala moja žena. Najväčším šťastím bolo uvedomiť si, že šťastie už mám. Včera som možno videl veľa vecí ako otravné, ale dnes nie. Večer

som sa pozrel na mobil a videl som jednu správu. „Napíš mi ak budeš chcieť ďalšiu nádobu.“